

Arrest

nr. 189 975 van 20 juli 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Mongolische nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kind X, op 12 februari 2015 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 6 september 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 17 september 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), alle aan de verzoekende partijen op 21 januari 2015 ter kennis gebracht.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 april 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 mei 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VAN ROSSEM, die verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 17 december 2009 dient de eerste verzoeker, die verklaart van Mongolische nationaliteit te zijn, een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de

verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Op 6 september 2011 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die aan de eerste verzoeker op 21 januari 2015 ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 17.12.2009 werd ingediend door :

(…)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene geïntegreerd zou zijn, Nederlandse lessen zou volgen, werkbereid zou zijn, gesolliciteerd zou hebben, een sociaal leven zou hebben, zijn levenswijze, levensvisie en levensfilosofie in overeenstemming zou proberen te brengen met de Belgische cultuur en Belgische leefgewoonte en al zijn verplichtingen zoals sociale, fiscale en huurdersverplichtingen e.d.m. zou nakomen, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Bovendien legt betrokkene hier geen enkel bewijs van voor en kunnen de elementen met betrekking tot de integratie het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15/12/1980.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene sinds zijn aankomst geen enkel feit noch daad gesteld zou hebben tegen de openbare orde, openbare veiligheid of goede zeden, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkene beweert dat hij niet terug kan keren naar zijn land van herkomst gelet op de problemen die hij er mocht ondervinden. Betrokkene legt hier echter geen bewijzen voor neer. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat hij niet kan terugkeren naar Mongolië wegens problemen die hij er mocht ondervinden volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Ook beweert betrokkene dat een terugkeer een inbreuk zou uitmaken op het gezinsleven en een bedreiging zou vormen voor zijn leven en fysieke integriteit. Betrokkene toont dit echter niet aan met bewijzen. De loutere vermelding dat een terugkeer een inbreuk zou uitmaken op het gezinsleven en een bedreiging zou vormen voor zijn leven en fysieke integriteit, vormt geen buitengewone omstandigheid.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient betrokkene zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoonbaar dat er nog andere familieleden van haar in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Niets verhindert betrokkene derhalve om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende

*bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene naar België gekomen zou zijn wegens de economische toestand in Mongolië niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Bovendien dient opgemerkt te worden dat het persbericht dat moet aantonen dat de economische toestand in Mongolië te wensen overlaat gedateerd is van juli 2008. Betrokkene legt geen bewijs voor dat dit artikel op heden nog van toepassing is en legt geen bewijzen voor die aantonen dat dit ook op hem van toepassing is.
(...)"*

1.2. Op 28 juni 2014 dienen de tweede verzoekster, die verklaart van Mongolische nationaliteit te zijn, en de eerste verzoeker samen een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 17 september 2014 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de tweede bestreden beslissing, die aan de verzoekende partijen op 21 september 2015 ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

"(...)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 28.06.2014 werd ingediend door :

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen halen aan dat zij hun land ontvlucht zouden zijn omwille van de problemen die zij er zouden hebben gehad. Dit element kan echter niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen geen bewijzen voorleggen die deze bewering kan staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen verzoekers hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Betrokkene beweert tevens dat zij zwanger zou zijn van haar eerste kindje. Echter, betrokkene laat na om aan te tonen dat zij niet zou kunnen reizen en in haar land van herkomst of land van verblijf haar aanvraag in te dienen. De bewering dat zij nood zou hebben aan hulp en ondersteuning tijdens haar zwangerschap wordt tevens met geen enkel element gestaafd. Bovendien toont betrokkene niet aan dat zij dergelijke hulp en ondersteuning niet zou kunnen verkrijgen in haar land van herkomst.

Betrokkenen beweren dat zij zich in buitengewone omstandigheden zouden bevinden omdat zij alhier een langdurig verblijf in België zouden hebben. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit onmogelijk aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkenen beweren alhier sinds 2009 te verblijven. Echter, betrokkenen hebben zich al die tijd bewust genesteld in illegaal verblijf. De bewering dat zij alhier langdurig zouden verblijven kan dus onmogelijk aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkenen zelf verantwoordelijk zijn voor deze situatie.

Betrokkenen halen aan dat zij nergens in Mongolië zouden terecht kunnen daar zij daar iedereen zouden achter gelaten hebben. Ook dit element kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen hier ook geen enkel bewijs kunnen van voorleggen.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen zich steeds goed gedragen zouden hebben en dat zij geen inbreuk zouden gepleegd hebben tegen de openbare orde of veiligheid dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

*De overige elementen met betrekking tot de integratie van betrokkenen - nl. dat zij alhier geruime tijd zouden verblijven, dat zij werkbereid zouden zijn, dat zij duurzaam verankerd zouden zijn, dat zij Nederlands zouden spreken, dat zij een hele vrienden en kennissenkring zouden hebben opgebouwd en dat zij zich aldus op alle mogelijke manieren zouden hebben trachten te integreren - hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Bovendien merken wij op dat betrokkenen geen enkel bewijs voorleggen die dergelijke integratie bewijst. De eventuele elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.
(...)"*

1.3. Op 17 september 2014 wordt tevens aan de eerste verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de derde bestreden beslissing, die aan de eerste verzoeker op 21 januari 2015 ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

"(...)

De heer:

(...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

*X Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum
(...)"*

1.4. Op 17 september 2014 wordt tevens aan de tweede verzoekster bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Bij arrest nr. 141 764 van 25 maart 2015 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing.

1.5. Bij beslissingen van 20 oktober 2014 en van 18 november 2014 wordt aan de verzoekende partijen een verlenging van een bevel om het grondgebied te verlaten van 17 oktober 2014 tot 5 november 2014 en van 6 november 2014 tot 1 januari 2015 toegestaan.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1.1. In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie van niet-ontvankelijkheid op met betrekking tot de samenhang tussen de bestreden beslissingen.

Zij laat hieromtrent het volgende gelden:

“De verwerende partij heeft in hoofdorde de eer op te merken dat verzoekende partij nalaat de samenhang aan te tonen tussen de drie bestreden beslissingen. De verwerende partij is de mening toegedaan dat de bestreden beslissingen geen verknochtheid vertonen daar zij genomen werden op een afzonderlijke rechtsgrond.

De beide regularisatieaanvragen 9bis werden omwille van andere omstandigheden ingediend.

Door middel van de eerste bestreden beslissing werd een aanvraag ex artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard die door verzoeker op 17 december 2009 werd ingediend, op een ogenblik dat hij verzoekster nog niet kende. Hij haalde hierbij hoofdzakelijk de economische toestand in Mongolië aan, als de problemen die hij er had ondervonden.

De tweede bestreden beslissing betreft een aanvraag 9bis door beide verzoekers ingediend d.d. 28 juni 2014, op een ogenblik dat verzoekster zwanger was van haar eerste kind en in België nood heeft aan hulp en ondersteuning tijdens verzoeksters zwangerschap .

Bijgevolg zijn de buitengewone omstandigheden die door verzoeker werden aangehaald in zijn eerste aanvraag 9bis niet dezelfde als diegenen die hij samen met verzoekster in de tweede regularisatieaanvraag 9bis aanhaalde.

De motivering van het Bestuur om de regularisatieaanvragen onontvankelijk te verklaren is derhalve niet gelijklopend.

De vordering, voor zover zij ingesteld werd tegen de onontvankelijkheidsbeslissing 9bis van 17 september 2014 als tweede bestreden beslissing, is derhalve onontvankelijk.

De verwerende partij stelt vast dat het bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissingen aangaande de regularisatieaanvragen evenmin verknochtheid vertonen daar zij genomen werden op een afzonderlijke rechtsgrond. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat een eventuele nietigverklaring van de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard enige invloed zou hebben op zijn illegale verblijfsstatus. De vordering, voor zover zij ingesteld werd tegen het bevel om het grondgebied te verlaten als derde bestreden beslissing, is derhalve onontvankelijk.”

3.1.2. Het komt uitsluitend aan de rechter toe te oordelen of de gezamenlijke behandeling van verschillende vorderingen het vlot verloop van het geding bevordert of schaadt (RvS 4 augustus 1997, nr. 67.627). Te dezen is de Raad van oordeel dat de gezamenlijke behandeling van de beroepen tegen de bestreden beslissingen het vlot verloop van het geding niet in de weg staat. Aldus kan de samenhang in kwestie aanvaard worden.

3.2.1. In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij tevens een exceptie op van niet-ontvankelijkheid van het beroep, in zoverre het gericht is tegen de derde bestreden beslissing. Zij ontwaart in hoofde van de eerste verzoeker een gebrek aan het rechtens vereiste belang omdat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris bij het nemen van deze beslissing, die gestoeld is op artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet, niet beschikt over een discretionaire bevoegdheid en een eventuele vernietiging van deze beslissing de eerste verzoeker bijgevolg geen enkel nut kan opleveren.

3.2.2. Ter terechtzitting doet de verwerende partij afstand van de door haar in haar nota opgeworpen exceptie van onontvankelijkheid wegens gebrek aan belang.

4. Onderzoek van het beroep

4.1.1.1. In een eerste middel, dat uitsluitend gericht is tegen de eerste en de tweede bestreden beslissing, voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de “*motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991*”, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Dat de motivering van de bestreden beslissingen om verzoekers aanvraag onontvankelijk te verklaren niet afdoende is en in strijd met artikel 9 bis van de vreemdelingenwet.

Verzoekers begrijpen niet waarom DVZ tot deze conclusie komt, en wensen te reageren op de volgende beweringen:

1. De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. (vermeld in de beslissing dd. 06.09.2011 en dd. 17.09.2014)

Dat, integendeel tot wat DVZ stelt er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden.

Volgens de algemene regel van artikel 9 van de Vreemdelingenwet dient een machtiging tot verblijf te gebeuren bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land waarvan de vreemdeling de nationaliteit heeft of waar hij of zij een verblijfsrecht heeft.

Echter in geval van buitengewone omstandigheden kan een aanvraag tot machtiging van verblijf in België ingediend worden op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet (R.v.St. ,nr. 56146; R.v.St. nr. 55204).

De rechtspraak van de Raad van State preciseert dat de term ‘circonstances exceptionelles’ gelezen moet worden als ‘circonstances extraordinaires’ (R.v.St. nr. 60962, 11 juli 1996, T.Vreem.1997, nr. 4, p. 385). Dit betekent dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht moeten zijn. Er dient bewezen te worden dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning zou betekenen voor betrokkenen.

Een buitengewone omstandigheid is niet hetzelfde als overmacht. Het betekent dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is voor de betrokkene om naar zijn land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen.

Bovendien is er geen vereiste dat de buitengewone omstandigheid voor de betrokkene "onvoorzienbaar" is. De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de betrokkene zelf.

Dat verzoekers reeds zeer lang op het Belgisch grondgebied verblijven en hun leven hier hebben opgebouwd.

Bovendien is het kind van verzoekers hier geboren en amper 3 maanden oud. Waar zouden zij terecht kunnen met een baby?!

Dat zij omwille van hun langdurige afwezigheid nergens terecht kunnen in Mongolië, ook niet voor een eventueel tijdelijk onderkomen.

Zij hebben destijds alles en iedereen achtergelaten om hun leven in veiligheid te brengen en kunnen niet terugkeren! Indien zij terugkeren naar Mongolië, zullen zij immers in een mensonterende en levensbedreigende situatie terechtkomen!

Dat er dus wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden. Bovendien kunnen verzoekers uit deze motivering niet afleiden waarom de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen. DVZ dient dit uitvoerig te motiveren!

Verzoekers hebben alles en iedereen achtergelaten om hun leven in veiligheid te brengen.

Waar zouden zij kunnen verblijven met een baby van amper enkele maanden oud?!

Verzoekers kunnen op geen enkele manier afleiden waarom men geen rekening heeft gehouden met alle elementen die zij aanhalen in hun verzoekschrift.

Dat verzoekers niet begrijpen waarom hun langdurig verblijf en hun integratie geen buitengewone omstandigheid kunnen vormen en uiteindelijk niet kunnen leiden tot regularisatie.

Dat de beroepsprocedure van verzoekster aangaande het bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekster betekend op 17.09.2014 momenteel nog lopende is. Dat zij het recht heeft hieromtrent eerst een beslissing te ontvangen. (zie verder)

2. Het feit dat betrokkene geïntegreerd zou zijn, Nederlandse lessen zou volgen, werkbereid zou zijn, gesolliciteerd zou hebben, een sociaal leven zou hebben, zijn levenswijze, levensvisie en levensfilosofie in overeenstemming zou proberen te brengen met de Belgische cultuur en leefgewoonte en al zijn verplichtingen zoals sociale, fiscale en huurdersverplichtingen e.d.m. zou nakomen, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Bovendien legt betrokkene hier geen enkel bewijs van voor en kunnen de elementen met betrekking tot de integratie het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15/12/1980. (beslissing dd. 06.09.2011)

De overige elementen met betrekking tot de integratie van betrokkenen- nl. dat zij alhier geruime tijd zouden verblijven, dat zij werkbereid zouden zijn, dat zij duurzaam verankerd zouden zijn, dat zij Nederlands zouden spreken, dat zij een hele vrienden en kennissenkring zouden hebben opgebouwd en dat zij zich aldus op alle mogelijke manieren zouden hebben trachten te integreren- hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Bovendien merken wij op dat betrokkenen geen enkel bewijs voorleggen die dergelijke integratie bewijst. De eventuele elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980. (Beslissing dd. 17.09.2014)

Verzoekers kunnen op geen enkele manier uit het voorgaande afleiden waarom hun langdurig verblijf en hun integratie niet verantwoordt dat hun aanvraag in België wordt ingediend en vervolgens niet kunnen leiden tot regularisatie.

Door middel van deze zin kan DVZ alle aanvragen weigeren. Een aanvraag 9bis is nog altijd een aanvraag om humanitaire redenen !!

Dit werd eveneens bevestigd in het arrest nr 80 255 van 26 april 2012 van uw Raad.

“... De verwerende partij blijft namelijk in gebreke te verduidelijken waarom zij “redelijkerwijze niet kan inzien waarom deze elementen een regularisatie rechtvaardigen”, te meer dat zij zelf in de eerste bestreden beslissing onmiddellijk hierop poneert dat “integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf (...) een reden (kunnen) zijn om betrokkene een verblijf toe te kennen”.

Zij dient de rechtsonderhorige echter wel afdoende te verduidelijken hoe zij deze appreciatie bevoegdheid aanwendt en waarom diens argumenten geen aanleiding kunnen geven tot de toekenning van een verblijfsmachtiging...

Dit is ... geen afdoende draagkrachtige motivering”

Dat uit het voorgaande dus blijkt dat de formele motiveringsplicht geschonden is.

De verwerende partij moet motiveren waarom de integratie niet verantwoordt dat de aanvraag in België wordt ingediend.

Dat de buitengewone omstandigheden wel degelijk aangetoond worden en dat de opgebouwde integratie wel degelijk dienen te leiden tot regularisatie.

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de formele motiveringsplicht.

Bovendien blijkt duidelijk uit de beslissing dat de lokale verankering van verzoeker niet betwist wordt.

Het getuigt van een eenzijdige interpretatie van DVZ om de opgebouwde integratie en het langdurig verblijf van verzoekers louter te willen beoordelen in het kader van het gegrondheidsonderzoek.

De kortste weg naar een beslissing, om met dit alles geen rekening te moeten houden, is een onontvankelijkheidsbeslissing.

Hierdoor miskent verwerende partij de buitengewone omstandigheden. Dat dit onaanvaardbaar is!

Waarom kan de opgebouwde integratie en het langdurig verblijf niet in overweging genomen worden in zowel het ontvankelijkheidsonderzoek als het gegrondheidsonderzoek?!

DVZ dient rekening te houden met alle elementen in het dossier en deze afdoende te motiveren!

Dat deze argumenten, in tegendeel tot wat DVZ stelt, wel degelijk buitengewone omstandigheden vormen.

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de formele en materiële motiveringsplicht.

De bestreden beslissing schendt aldus de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat de beslissing van DVZ dan ook onterecht genomen werd en zij de materiële motiveringsplicht flagrant schendt.

3. Betrokkene beweert dat hij niet terug kan keren naar zijn land van herkomst gelet op de problemen die hij er mocht ondervinden. Betrokkene legt hier echter geen bewijzen voor neer. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat hij niet kan terugkeren naar Mongolië wegens problemen die hij er mocht ondervinden volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Ook beweert betrokkene dat een terugkeer een inbreuk zou uitmaken op het gezinsleven en een bedreiging zou vormen voor zijn leven en fysieke integriteit. Betrokkene toont dit echter niet aan met bewijzen. De loutere vermelding dat een terugkeer een inbreuk zou uitmaken op het gezinsleven en een bedreiging zou vormen voor zijn leven en fysieke integriteit, vormt geen buitengewone omstandigheid. (beslissing dd. 06.09.2011)

Betrokkenen halen aan dat zij hun land ontvlucht zouden zijn omwille van de problemen die zij er zouden hebben gehad. Dit element kan echter niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkenen geen bewijzen voorleggen die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. (beslissing dd. 17.09.2014)

Er wordt gesteld dat betrokkenen geen gegronde vrees voor gevaar van schending van art 3 EVRM kunnen voorleggen.

Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende: “ (...)”.

Bovendien kunnen verzoekers niet in concreto aantonen dat hun leven in gevaar is indien zij zouden terugkeren naar hun land van herkomst!

Verzoekers zijn al meer dan zes jaar niet meer in hun land van herkomst geweest!

Zij kunnen alleen maar afgaan op de mediaberichtgeving om hun gegronde vrees te kunnen staven. Dat het onredelijk is van DVZ om concrete bewijzen te vragen, immers indien zij concrete bewijzen willen verzamelen, is hun leven in gevaar!

Het is niet redelijk van DVZ om te verwachten dat zij hun leven in gevaar brengt, zodat zij kunnen aantonen dat er een reële dreiging is voor hun fysieke integriteit.

Dat dit algemeen geweten is en bijgevolg wel degelijk een buitengewone omstandigheid uitmaakt.

Dat DVZ op zijn minst de situatie in hun land van herkomst dient te onderzoeken.

Bovendien sprak de Raad van State zich reeds uit over deze kwestie. (RvS 23.09.2002, nr. 110 548) De bevoegde diensten dienen de situatie in het land van herkomst te onderzoeken op het moment dat zij een beslissing nemen. DVZ weigert dit te doen.

Men levert nu een bevel af voor verzoeker dus dient men dit aan de hand van de huidige situatie te toetsen en na te kijken of hij kan terugkeren.

DVZ schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet te onderzoeken of verzoeker al dan niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst.

Dat dit argument, in tegendeel tot wat DVZ stelt, wel degelijk een buitengewone omstandigheid vormt.

4. Wat de vermeende schending van art 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen betrokkenen hun beweringen te staven met een begin van bewijs, terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het voornoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren. (beslissing dd. 06.09.2011 en 17.09.2014)

Verzoekers bevinden zich eveneens in buitengewone omstandigheden daar een terugkeer naar Mongolië een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM. Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende: "(...)".

Wanneer verzoekers zoude, moeten terugkeren zal artikel 3 van het EVRM geschonden worden.

Elke staat heeft een beschermingsplicht t.o.v. mensen die foltering en mensonwaardige behandeling dienen te ondergaan. Dit betekent dat niemand in een onherstelbare toestand van reëel gevaar daartoe geplaatst wordt, ook al is het buiten de jurisdictie van die staat zelf. (Arrest Kirkwood (19479/83), 12 maart 1984).

DVZ merkt op dat verzoekers het gevaar voor de schending van art 3 van het EVRM dienen te bewijzen. Verzoekers wensen op te merken dat uit de vele recente media wel degelijk blijkt dat de situatie in Mongolië nog steeds levensgevaarlijk is.

Het is onverantwoord om in dergelijke omstandigheden burgers terug te sturen en hen bloot te stellen aan dergelijke gevaarlijke situaties.

Verzoekers zijn uit hun land van herkomst gevlucht omwille van problemen en kunnen er niet meer terugkeren aangezien zij er iedereen en alles hebben achtergelaten en nergens meer terecht kunnen. Waar zouden zij bovendien terecht kunnen met een pasgeboren baby? Indien zij terugkeren naar hun land van herkomst zal artikel 3 van het EVRM geschonden worden.

Voor cliënten die de Mongoolse nationaliteit hebben is het onmogelijk om terug te keren naar hun land van herkomst.

Hoe kunnen zij geacht worden terug een leven op te bouwen in Mongolië, als zij daar al jaren niet meer geweest zijn en vrezen voor hun leven??

Zij hebben schrik dat zij slachtoffer zullen zijn van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in hun land van herkomst of ernstige bedreiging van hun leven of persoon riskeren als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Dat zij dan ook onder de bescherming vallen van art 3 EVRM. Verzoekers begrijpen niet waarom dit niet beschouwd kan worden als een buitengewone omstandigheid.

DVZ schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet te onderzoeken of verzoekers al dan niet kunnen terugkeren naar hun land van herkomst.

5. Niets verhindert betrokkene derhalve om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkenen naar België gekomen zou zijn wegens de economische toestand in Mongolië niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Bovendien dient opgemerkt te worden dat het persbericht moet aantonen dat de economische toestand in Mongolië de wensen overlaat gedateerd is van juli 2008. Betrokkene geeft geen bewijs voor dat dit artikel op heden nog van toepassing is en legt geen bewijzen voor die aantonen dat dit ook op hem van toepassing is. (beslissing dd. 06.09.2011)
Betrokkenen halen aan dat zij nergens in Mongolië zouden terecht kunnen daar zij iedereen zouden achter gelaten hebben. Ook dit element kan niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkenen hier geen enkel bewijs kunnen van voorleggen. (beslissing dd. 17.09.2014)

Verzoekers wensen op te merken dat zij inderdaad een meerderheid van hun leven in Mongolië hebben doorgebracht. Doch, sinds geruime tijd verblijven zij op Belgisch grondgebied.

Dat alhoewel verzoekers een meerderheid van hun leven hebben doorgebracht in Mongolië, men een afwezigheid van zo'n lange tijd niet mag vergeten.

Dat het voor verzoekers niet duidelijk is hoe het IOM hen kan beschermen in hun land van herkomst.

Deze instantie is verantwoordelijk voor de praktische organisatie van de terugkeer naar het land van herkomst. Het kan hun veiligheid niet garanderen.

Dat het voor verzoekers bijgevolg onbegrijpelijk is waarom DVZ deze instantie aanhaalt in zijn beslissing. Verzoekers kunnen niet terugkeren naar Mongolië, aangezien hun leven er in gevaar is!

Dat zij hun leven hier in alle veiligheid hebben opgebouwd.

Het is onredelijk van verwerende partij om hem door te verwijzen naar reïntegratieprogramma's, en zo de Staat ten laste te zijn, terwijl zij in België een leven hebben opgebouwd en zelf voor hun onderhoud kunnen instaan.

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de motiveringsplicht.

De bestreden beslissing schendt aldus de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat de beslissing van DVZ dan ook onterecht genomen werd en zij de materiële motiveringsplicht flagrant schendt.

6. Betrokkene beweert tevens dat zij zwanger zou zijn van haar eerste kindje. Echter, betrokkene laat na om aan te tonen dat zij niet zou kunnen reizen en in haar land van herkomst of land van verblijf haar aanvraag in te dienen. De bewering dat zij nood zou hebben aan hulp en ondersteuning tijdens haar zwangerschap wordt tevens met geen enkel element gestaafd. Bovendien toont betrokkene niet aan dat zij dergelijke hulp en ondersteuning niet zou kunnen verkrijgen in haar land van herkomst. (beslissing dd. 17.09.2014)

Bovenstaande stelling getuigt van een gebrekkig onderzoek naar het dossier van verzoekers!

Verzoekster "beweerde" immers niet alleen dat zij zwanger was, zij staaft dit met een doktersattest.

Dat de raadsman van verzoekers bovendien op 13.11.2014 de geboorteakte van het kind van verzoekers aan de bevoegde diensten overmaakte.

Dat het dan ook flagrant onzorgvuldig is van verwerende partij om hier geen rekening mee te houden!

Dat bovenstaande opmerking een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel!

Verwerende partij spreekt zichzelf immers reeds tegen door verlenging van het bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekster betekend op 17.09.2014 toe te staan.

Dat door deze handeling te stellen, verwerende partij wel degelijk erkent dat verzoekster in de onmogelijkheid is om te reizen en het flagrant onredelijk is en een schending van het vertrouwensbeginsel om nu het tegengestelde te beweren!

7. Betrokkenen beweren dat zij zich in buitengewone omstandigheden zouden bevinden omdat zij alhier een langdurig verblijf in België zouden hebben. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit onmogelijk aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene beweren alhier sinds 2009 te verblijven. Echter, betrokkenen hebben zich al die tijd bewust genesteld in illegaal verblijf. De bewering dat zij alhier langdurig zouden verblijven kan dus onmogelijk aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkenen zelf verantwoordelijk zijn voor deze situatie. (beslissing dd. 17.09.2014)

Dvz motiveert dat de integratie en langdurig verblijf louter het gevolg zijn van hun eigen houding.

Dat uit de bestreden beslissing op geen enkele wijze kan afgeleid worden waarom deze elementen niet kunnen leiden tot een regularisering. Het feit dat door middel van een standaard zin , dat ze zelf verantwoordelijk zijn voor de situatie, de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard is dan ook niet in feite en in recht aanvaardbaar.

Dvz motiveert dat de integratie niet kan leiden tot regularisatie. Maar laat na dit te motiveren. Waarom kan dit niet leiden tot regularisatie van hun verblijf? Waarom kan een verblijf van meer dan zes jaar geen buitengewone omstandigheid vormen en uiteindelijk niet leiden tot regularisatie?!

Dvz had dienen te motiveren 'waarom' deze elementen niet voldoende zijn om te kunnen weerhouden worden voor regularisatie.

Dat dvz bij het nemen van haar beslissing hier geen rekening mee heeft gehouden !

Dat de beslissing van dienst vreemdelingenzaken aldus een gebrek vertoont door hier geen rekening mee te houden.

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de motiveringsplicht.

De wetgeving inzake regularisatie is nog steeds artikel 9 bis van de vreemdelingenwet.

Nergens in artikel 9bis Vw. Staat nergens te lezen dat de aanvrager zelf de situatie niet mag gecreëerd hebben. Nergens in de wet staat te lezen dat de elementen die worden aangehaald ter regularisering niet te wijten mogen zijn aan de eigen houding.

De staatssecretaris of de gemachtigde mag zich dan ook niet in de plaats van de wetgever stellen en nieuwe criteria vermelden!!

DVZ dient het dossier grondig te onderzoeken en rekening te houden met ALLE elementen in het dossier!

Bovendien, kunnen verzoekers op geen enkele manier uit het voorgaande afleiden waarom hun langdurig verblijf en hun integratie niet kunnen leiden tot regularisatie.

DVZ dient minstens te motiveren waarom dit niet kan en niet enkel stellen dat dit te wijten is aan de eigen houding van verzoekers.

Door middel van deze zin kan DVZ alle aanvragen weigeren. Een aanvraag 9bis is nog altijd een aanvraag om humanitaire redenen !!

Dat dit een schending uitmaakt van de formele motiveringsplicht!

Dit werd eveneens bevestigd in het arrest nr 80 255 van 26 april 2012 van uw raad.

“... De verwerende partij blijft namelijk in gebreke te verduidelijken waarom zij “redelijkerwijze niet kan inzien waarom deze elementen een regularisatie rechtvaardigen”, te meer dat zij zelf in de eerste bestreden beslissing onmiddellijk hierop poneert dat “integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf (...) een reden (kunnen) zijn om betrokkene een verblijf toe te kennen”.

Zij dient de rechtsonderhorige echter wel afdoende te verduidelijken hoe zij deze appreciatie bevoegdheid aanwendt en waarom diens argumenten geen aanleiding kunnen geven tot de toekenning van een verblijfsmachtiging...

Dit is ... geen afdoende draagkrachtige motivering”

Dat uit het voorgaande dus blijkt dat de formele motiveringsplicht geschonden is.

De formele motiveringsplicht vereist dat de feitelijke en juridische motieven in de beslissing gevolg is van zijn eigen houding is niet voldoende. De verwerende partij moet motiveren waarom de integratie geen grond kan vormen tot regularisatie.

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de motiveringsplicht.

Verwerende partij stelt dat verzoekers zich bewust genesteld hebben in illegaal verblijf, maar weigert rekening te houden met het feit dat verzoeker nog nooit een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg en het beroep van verzoekster tegen haar bevel om het grondgebied te verlaten nog lopende is.

Dat verzoekster weliswaar een bevel om het grondgebied te verlaten mocht ontvangen op 17.09.2014, doch zij ging in beroep en deze procedure is momenteel nog lopende en het bevel werd verlengd omwille van de geboorte van haar kind.

Verzoeker mocht bij huidige bestreden beslissingen een bevel om het grondgebied te verlaten ontvangen. Dat zij zich steeds aan de geldende regelgeving gehouden hebben.

Dat er van hen bijgevolg ook niet verwacht kon worden dat zij gevolg geven aan een bevel dat hen nog niet was afgeleverd of waarvan de beroepsprocedure nog lopende is, dit is onredelijk!”

4.1.1.2. In een tweede middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 6 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Verzoekster diende beroep in tegen het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 17.09.2014. Deze procedure is momenteel nog lopende en het bevel werd verlengd omwille van de geboorte van haar baby.

Dat zij sowieso het recht heeft om deze beslissing eerst te ontvangen!

Dat hij zich beroept op artikel 6 van het EVRM dat zij recht heeft op een eerlijk proces en dat zij in afwachting hiervan in België kan verblijven.

Art 6 EVRM stelt: ‘(...)’

Dat zij in ieder geval het recht heeft om hieromtrent eerst duidelijkheid te verwerven en haar rechten te vrijwaren, zeker gezien zwaarwegende gevolgen van deze procedure.

Uit de bestreden beslissingen blijkt echter op geen enkele manier dat hier rekening mee gehouden is.”

4.1.1.3. In een derde middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Verzoekers vormen een duurzame gezinscel! Dat zij niet uit elkaar gehaald mogen worden!

Desondanks, levert men nu een bevel om het grondgebied te verlaten af, alleen aan verzoeker.

Verzoeker woont samen met zijn partner en kind en vormt een gezin. Dat een eventuele terugkeer wel degelijk een schending zou uitmaken van art 8 van het EVRM.

Het is bijgevolg onzorgvuldig van DVZ om hier geen rekening mee te houden.

Verzoeker wordt zo immers van zijn partner en kind gescheiden.

Indien verzoeker wordt geacht terug te keren naar Mongolië, is er wel degelijk sprake van een breuk van de familiale relaties.

DVZ schendt in haar beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel. A.M.M.M Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: “De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming.”¹

Dat verwerende partij het dossier van verzoeker dan ook grondig dient te onderzoeken. Een eventuele terugkeer van verzoeker naar Mongolië zou wel degelijk een schending van art 8 van het EVRM uitmaken.

Het feit dat DVZ onvoldoende rekening houdt met het feit dat zij een gezin vormen, is een flagrante schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

DVZ dient immers rekening te houden met ALLE elementen in het dossier!

Bovendien is er, indien verzoeker dient terug te keren naar haar Mongolië, wel degelijk sprake van een disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezin- of privéleven!

Een eventuele terugkeer van verzoeker, zou een schending van art 8 van het EVRM uitmaken!

Artikel 8 van het EVRM luidt:

(...)

Gezinsleven als bedoeld in artikel 8 van het EVRM kan ‘ipso jure’ ontstaan. Dit houdt in dat het gezinsleven van rechtswege ontstaat.

Het Hof heeft verschillende uitspraken gedaan over het van rechtswege ontstaan van gezinsleven.

Voorts vereist artikel 8 lid 2 van het EVRM dat de inmenging noodzakelijk moet zijn in het belang van de democratische samenleving. Er moet dus sprake zijn van een ‘pressing social need’.

Om te bepalen of aan de voorwaarden van noodzakelijkheid wordt voldaan moet er een belangenafweging en proportionaliteitstoets plaatsvinden.

Verder moet er, om te bepalen of de inmenging gerechtvaardigd is, een belangenafweging plaatsvinden tussen het algemene belang en het individuele belang van de vreemdeling.

Indien men hier een belangenafweging maakt kan men tot de vaststelling komen dat, individuele belangen van de vreemdeling zwaarder doorwegen.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders.

Zolang er geen dergelijke hinderpalen kunnen worden vastgesteld, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Er is immers geenszins sprake van een eventueel gevaar voor de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn. Noch is er sprake van wanordelijkheden en strafbare feiten of vormt hij een gevaar voor de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Bijgevolg dient zijn recht op een gezinsleven gerespecteerd te worden!

Dat er in hoofde van verzoeker wel degelijk sprake is van hinderpalen die een eventuele terugkeer naar Mongolië onmogelijk maken!

De partner van verzoeker verblijft in België samen met hun baby.

Dat bij een eventuele terugkeer naar Mongolië, hij verplicht zou zijn om zijn partner en kind achter te laten. Waar zou hij bovendien terecht kunnen en wat zou er met zijn kindje gebeuren?! Het kind waar hij de zorg mee voor opneemt.

Dat deze gedachte onaanvaardbaar is voor verzoeker en hij in een mensonterende en levensbedreigende situatie zou terechtkomen!

Dat dit een schending zou uitmaken van art 8 EVRM.

Verwerende partij merkt zelf op dat er een schending van art 8 van het EVRM wordt aangehaald! Het is absurd om onvoldoende rekening te houden met het gezinsleven van verzoeker.

Tevens dient in dergelijke situatie een belangenafweging te worden gemaakt!

Het familieleven van verzoeker, die geen strafbare feiten gepleegd heeft en bijgevolg geen gevaar betekent voor de Belgische maatschappij of samenleving, dient gerespecteerd te worden!

Dat hun relatie wel degelijk een buitengewone omstandigheid vormt, en dat verzoeker van mening is dat hij dit wel degelijk aantoonde in zijn verzoekschrift en de gevoegde stukken.

De enige manier voor dit gezin om een stabiel gezinsleven op te bouwen, is in België!

In Mongolië zouden zij immers niet de kans krijgen om een effectief gezinsleven uit te bouwen.

Dat er bijgevolg wel degelijk sprake is van inmenging in het gezins- en privéleven van verzoeker.

Gezien de jarenlange en hechte relatie en het feit dat ze een gezin vormen is de tijdelijke verwijdering ook een onnodige en overbodige maatregel en miskent dit de belangen van dit gezin."

4.1.1.4. In een vierde middel, dat gericht is tegen de derde bestreden beslissing, voeren de verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 7 en 9 van het Internationaal verdrag inzake de Rechten van het Kind, ondertekend te New York op 20 november 1989 (hierna: Kinderrechtenverdrag). In de uiteenzetting van het middel maken de verzoekende partijen tevens gewag van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, van artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest), van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van het gelijkheidsbeginsel en van het rechtszekerheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"Verzoeker mocht een bevel ontvangen om het grondgebied te verlaten, doch dit zorgt ervoor dat hij zijn kind, die in België verblijft, dient achter te laten.

De enige manier voor het kind van verzoeker om contact te onderhouden met zijn vader is in België!

Het feit dat verwerende partij hier weigert rekening mee te houden, getuigt van een onzorgvuldig onderzoek naar het dossier van verzoeker!

Dat dienst vreemdelingenzaken op deze wijze het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden en haar beslissing dus ook niet redelijk te verantwoorden is.

Verzoekster wenst te wijzen naar artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dat samen met het Verdrag van Lissabon op 1 december 2009 in werking is getreden, dat als volgt luidt:

“(…)” (cfr. Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, Pb. C. 30 maart 2010, afl. 83, 395.)”

De toelichtingen bij artikel 24 van het Handvest stellen het volgende:

“Dit artikel is gebaseerd op het Verdrag van New York van 20 november 1989 inzake de rechten van het kind, dat door alle lidstaten is bekrachtigd, met name op de artikelen 3, 9, 12 en 13 van dat Verdrag. (…).” (cfr. Toelichtingen bij het Handvest van de Grondrechten, Pb. C. 14 december 2007, afl. 303, 17.)

Deze Toelichtingen hebben een belangrijke interpretatieve waarde. Krachtens artikel 52, § 7 van het Handvest zijn deze toelichtingen opgesteld om richting te geven aan de uitlegging van dit Handvest van de grondrechten en dient deze Toelichtingen door de rechterlijke instanties van de Unie en van de Lidstaten naar behoren in acht te worden genomen.

Voor een beter begrip van artikel 24 van het Handvest is het derhalve aangewezen om artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag nader te bekijken.

Artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag luidt als volgt:

“(…)”

Het VN Kinderrechtencomité verduidelijkt omtrent artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag het volgende:

“Article 3 (1): the best interests of the child as a primary consideration in all actions concerning children. The article refers to actions undertaken by “public or private social welfare institutions, courts of law, administrative authorities or legislative bodies”. The principle requires active measures throughout Government, parliament and the judiciary. Every legislative, administrative and judicial body or institution is required to apply the best interests principle by systematically considering how children’s rights and interests are or will be affected by their decisions and actions - by, for example, a proposed or existing law or policy or administrative action or court decision, including those which are not directly concerned with children, but indirectly affect children.”

Uit het voorgaande blijkt dat ook maatregelen die kinderen onrechtstreeks beïnvloeden, onder de werkingsfeer vallen van artikel 3.1. van het VN Kinderrechtenverdrag en dus bij uitbreiding onder artikel 24 van het Handvest.

Verzoeker wenst eveneens te verwijzen naar het arrest van het Hof van Justitie van 6 december 2012 in de gevoegde zaken C-356/11 en C-357/11, waarin het volgende wordt overwogen:

“78. De lidstaten moeten immers niet alleen hun nationale recht conform het Unierecht uitleggen, maar er ook op toezien dat zij zich niet baseren op een uitlegging van een tekst van afgeleid recht die in conflict zou komen met de door de rechtsorde van de Unie beschermde grondrechten (zie arresten Parlement/Raad, punt 105, en Detiček, punt 34).

79 Het is juist dat de artikelen 7 en 24 van het Handvest, die de nadruk leggen op het belang van het gezinsleven voor het kind, niet aldus mogen worden uitgelegd dat zij de lidstaten de beoordelingsmarge zouden ontfemen bij het onderzoek van verzoeken om gezinshereniging (zie in die zin arrest Parlement/Raad, punt 59).

80 Bij een dergelijk onderzoek en met name bij de bepaling of de voorwaarden van artikel 7, lid 1, van richtlijn 2003/86 zijn vervuld, moeten de bepalingen van deze richtlijn echter tegen de achtergrond van de artikelen 7 en 24, leden 2 en 3, van het Handvest worden uitgelegd en toegepast, zoals overigens blijkt uit de bewoordingen van punt 2 van de considerans en artikel 5, lid 5, van deze richtlijn, op grond waarvan de lidstaten de betrokken verzoeken om gezinshereniging moeten onderzoeken in het belang van de betrokken kinderen en teneinde het gezinsleven te begunstigen.

81 Het is aan de bevoegde nationale autoriteiten, bij de tenuitvoerlegging van richtlijn 2003/86 en bij het onderzoek van de verzoeken om gezinshereniging, een evenwichtige en redelijke beoordeling van alle in het geding zijnde belangen te maken en daarbij in het bijzonder rekening te houden met de belangen van de betrokken kinderen.”

In casu, is verwerende partij op de hoogte van het bestaan van het minderjarig kind van verzoeker.

Dat zij bijgevolg rekening met het minderjarig kind dienen te houden, in het nemen van hun beslissing!

Verwerende partij weigert rekening gehouden met het feit dat de echtgenote van verzoeker en moeder van zijn kind in België verblijven.

De band tussen hem en zijn kind dient gerespecteerd te worden!

Art 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende: "(...)"

Deze bepaling is een indirecte verwijzing naar het Internationale Verdrag voor de Rechten van het Kind.

Het kind van verzoeker heeft het recht om beide ouders te kennen en door hen te worden verzorgd, dit wordt expliciet verklaard in artikel 7 § 1 van de Internationale Verklaring betreffende de Rechten van het Kind (IVRK):

"(...)"

Het kind heeft recht op een relatie met beide ouders!

Immers art 9 van de Internationale Verklaring betreffende de Rechten van het Kind verklaart het volgende:

"(...)"

Dat het duidelijk is dat het kind van verzoeker het recht heeft om een band met de vader te onderhouden, en dat het die kans ook moet kunnen krijgen!

België heeft, als staat die de IVRK heeft ondertekend, de plicht om te waarborgen dat een kind niet wordt gescheiden van zijn/haar ouders. (zie voorgaande)

Hier bestaat één uitzondering op: een scheiding is mogelijk als de bevoegde autoriteiten vinden dat dit noodzakelijk is in het belang van het kind.

Dat duidelijk mag blijken dat dit niet het geval is!

Hier wordt met het welzijn van het kind gespeeld, in de meest negatieve zin van het woord!

Men gaat hier flagrant voorbij aan het feit dat de echtgenote van verzoeker, en moeder van het kind in België verblijft. Het is onaanvaardbaar dat verwerende partij hier onvoldoende rekening mee houdt!

Dat er bijgevolg wel degelijk sprake is van inmenging in het gezins- en privéleven van verzoeker. Het feit dat verwerende partij hier weigert rekening mee te houden, getuigt van een onzorgvuldig onderzoek naar het dossier van verzoeker!

Bijgevolg,

Dat verzoekers van mening zijn dat zij voldoende hebben aangetoond dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, en dat zij van mening zijn dat hun regularisatieaanvraag ten gronde behandeld moest worden en gegrond diende te worden verklaard.

Immers, artikel 9 bis van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

(...)

Dat verzoekers van mening zijn, dat zij volledig aan deze voorwaarden voldoen en bijgevolg een regularisatieaanvraag op basis van art 9bis indienden.

Dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden (zie voorgaande) en dat verzoekers wel degelijk voldoen aan de basisvoorwaarden waardoor de aanvraag van verzoekers ten gronde moest behandeld worden en gegrond is.

Dat de beslissing van dienst vreemdelingenzaken aldus een gebrek vertoont door hier geen rekening mee te houden en zij zich duidelijk vergissen in dit dossier en een en ander over het hoofd hebben gezien.

De bestreden beslissing schendt aldus de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel en gelijkheidsbeginsel.

Tevens dient te worden opgemerkt dat een aanvraag 9bis gebaseerd dient te zijn op humane gronden en dat hier meer dan redenen genoeg zijn om het verblijf van verzoekers te regulariseren!

Dat verzoekers helemaal niet inzien waarom men weigert rekening te houden met ALLE elementen in het dossier van verzoekers.

Dat verzoekers dan ook menen dat hun aanvraag niet op een zorgvuldige wijze werd behandeld.

Het lijkt alsof verwerende partij uit het oog is verloren dat een aanvraag op basis van artikel 9bis nog steeds een aanvraag is op basis van humanitaire redenen! Uit de bestreden beslissing blijkt zeer duidelijk dat de ratio legis van art 9bis geschonden is door DVZ.

Verwerende partij dient immers rekening te houden met ALLE elementen in het dossier van verzoekers, waaronder hun langdurig en legaal verblijf, het feit dat verzoekers een blanco strafblad hebben, de rechten van het kind, hun blijf van integratie, hun langdurige procedure ...

Dat verzoekers dan ook vragen huidige beslissing te willen vernietigen omwille van het feit dat deze een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel, het gelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht."

4.1.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

"In het eerste middel haalt verzoekende partij de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, de motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verwerende partij wenst vooreerst op te merken dat zij enkel zal antwoorden voor zover het verzoeker's onontvankelijkheidsbeslissing 9bis d.d. 6 september 2011 betreft.

Verzoeker stelt niet te kunne begrijpen waarom zijn langdurig verblijf en integratie geen buitenomstandigheid kunnen vormen en aanleiding geven tot regularisatie. Hij stelt enkel via mediaberichtgeving te kunnen aantonen dat zijn leven in gevaar is in zijn land van herkomst.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, tot doel heeft de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852)

De determinerende juridische en feitelijke motieven van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in de beslissing worden gelezen.

De Raad van State definieerde de buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet als volgt:

" "Buitengewone omstandigheden" in de zin van het vroegere art.9, derde lid, W. 9 december 1980, zijn omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Als typische buitengewone omstandigheden konden onder meer worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land Van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of een reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz. Omstandigheden die vb betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, betreffen de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoord worden waarom deze in België en niet in het buitenland is ingediend. Tijdens de parlementaire voorbereiding van het ontwerp dat de wijzigende wet van 15 september 2006 is geworden, heeft de bevoegde Minister zich i.v.m. de interpretatie van het begrip "buitengewone

omstandigheden" in artikel 9bis uitdrukkelijk aangesloten bij de interpretatie van het begrip "buitengewone omstandigheden". (R.v.St, 9 december 2009, nr.198.769)

Uit de gegeven motivering blijkt dat hij onterecht meent dat niet werd gemotiveerd waarom de aangehaalde elementen van integratie en langdurig verblijf niet als buitengewone omstandigheden kunnen worden weerhouden. In het licht van de vaststaande rechtspraak is het niet kennelijk onredelijk voor verwerende partij het genoemde motief te hanteren. Verzoekende partij, die erover dient te waken zich te bekwamen in elke procedure die zij inleidt (cf. RvV 30 april 2010, nr. 26.814), kan niet dienstig voorhouden dat de gegeven motivering haar niet toelaat te begrijpen op grond van welke motieven de eerste bestreden beslissing werd genomen.

Uit niets blijkt dat verzoeker initieel zou hebben aangevoerd zich in dermate specifieke omstandigheden te bevinden, dat de gegeven motivering niet zou volstaan om te begrijpen hoe verwerende partij tot haar beoordeling is gekomen.

Aan de uitdrukkelijke motiveringsplicht is voldaan.

Waar verzoeker aangeeft het niet eens te zijn met de motieven, voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dat oogpunt zal worden behandeld. (cf. RvV 5 juni 2012, nr. 82.466)

De Raad is in het kader van de beoordeling van de materiële motivering niet bevoegd om het oordeel van het bestuur over te doen. De Raad is in het kader van haar marginale toetsingsbevoegdheid louter bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. (RVV 29 maart 2012, nr. 78 303)

Door de elementen die reeds werden ingeroepen in de initiële aanvraag d.d. 17.12.2009 opnieuw aan te halen in huidig verzoekschrift, nodigt verzoeker de Raad uit om zijn aanvraag opnieuw te beoordelen, en gaat hiermee voorbij aan de marginale toetsingsbevoegdheid van de Raad. Door het herhalen van deze elementen toont hij niet aan dat verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze tot haar beslissing is gekomen.

Op basis van de vaststaande rechtspraak van de Raad van State is het niet kennelijk onredelijk om elementen van langdurig verblijf en integratie niet als buitengewone omstandigheden te weerhouden.

Uit de onontvankelijkheidsbeslissing 9bis van 6 september 2011 blijkt dat verwerende partij op alle elementen heeft geantwoord die door verzoeker als buitengewone omstandigheden werden aangehaald in hun verblijfsaanvraag van 17 december 2009.

Verzoeker toont niet aan dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van een foutieve feitenvinding of op een kennelijk onredelijke wijze.

Gezien geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoekende partij ook niet gevolgd worden waar zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden. (cf. RvS 20 september 1999, nr. 82.301)

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Deze onderdelen van de middel zijn ongegrond, zodat de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel evenmin wordt aangetoond.

Waar verzoeker zich beroept op artikel 3 EVRM in het kader van de algemene veiligheidssituatie in het land van herkomst, levert hij niet het vereiste begin van bewijs dat hij bij een terugkeer naar dat land van herkomst zouden worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105 233; RvS 28 maart 2002, nr. 105 262; RvS 14 maart 2002, nr. 104 674; RvS 25 juni 2003, nr. 120 961; RvS 8 oktober 2003, nr.

123 977). Door in het algemeen te verwijzen naar 'mediaberichten', zonder enig objectief en bewijskrachtig stuk aan zijn aanvraag te voegen aangaande de actuele veiligheidssituatie in haar land van herkomst, voldoen verzoekers geenszins aan hun bewijslast.

De verwijzing naar artikel 8 EVRM is niet dienstig, gezien hij niet aantoonde in de periode december 2009 tot september 2011 dat er nog andere familieleden van hem in België zouden verblijven.

De aangevoerde schendingen worden niet aangetoond.

Het eerste middel gericht tegen de beslissing, d.d. 6 september 2011, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ex artikel 9bis van de wet van 15.12.1980 onontvankelijk werd verklaard, is niet ernstig.

Daar het tweede, derde en vierde middel betrekking hebben op de overige bestreden beslissingen, te weten de onontvankelijkheidsbeslissing 9bis d.d. 17 september 2014 ingediend door zowel verzoeker als verzoekster, zal verwerende partij, gezien het gebrek aan samenhang tussen de bestreden beslissingen, ze niet behandelen."

4.1.3.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder "middel" wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen zetten de verzoekende partijen nergens in hun verzoekschrift uiteen op welke wijze zij het gelijkheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel door de bestreden beslissingen geschonden achten. Het vierde middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

4.1.3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de eerste en de tweede bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Tevens bevat de eerste bestreden beslissing een motivering in feite, met name dat de door de eerste verzoeker op 17 december 2009 ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard omdat de door hem aangehaalde elementen, met name zijn integratie, het argument dat hij sinds zijn aankomst geen enkel feit noch daad zou gesteld hebben tegen de openbare orde, openbare veiligheid of goede zeden, de bewering dat hij niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst, de vermeende schending van artikel 3 van het EVRM en het inroepen van artikel 8 van het EVRM, "geen buitengewone omstandigheid (vormen) waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland", waarbij voor elk van de aangehaalde elementen omstandig wordt toegelicht waarom dit het geval is. Voorts wordt er in de eerste bestreden beslissing nog op gewezen dat het de eerste verzoeker vrij staat een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie.

Ook de tweede bestreden beslissing bevat een motivering in feite, met name dat de door de verzoekende partijen op 28 juni 2014 ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard omdat de door hen aangehaalde elementen, met name de bewering dat zij hun land zijn ontvlucht omwille van de problemen die zij daar zouden hebben gehad, het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM, de bewering dat de tweede verzoekster zwanger zou zijn, de bewering dat zij een langdurig verblijf in België zouden hebben, de bewering dat zij nergens in Mongolië terecht zouden kunnen omdat zij daar iedereen zouden achtergelaten hebben, het argument dat zij zich steeds goed

gedragen hebben en dat zij geen inbreuk zouden gepleegd hebben tegen de openbare orde of veiligheid, en de overige elementen met betrekking tot hun integratie, *“geen buitengewone omstandigheid (vormen) waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland”*, waarbij voor elk van de aangehaalde elementen omstandig wordt toegelicht waarom dit het geval is.

Aldus kunnen de motieven die de eerste en de tweede bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissingen worden gelezen zodat de verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en hierdoor tevens hebben kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikken.

Voor zover de verzoekende partijen in het eerste onderdeel van het eerste middel stellen dat zij uit het motief in de eerste en de tweede bestreden beslissing dat *“(d)e aangehaalde elementen (...) geen buitengewone omstandigheid (vormen) waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland”* niet kunnen afleiden waarom de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen, wordt er op gewezen dat de eerste en de tweede bestreden beslissing moeten worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de eerste en de tweede bestreden beslissing opgesomde motieven dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris heeft doen besluiten tot de onontvankelijkheid van de door de verzoekende partijen ingediende machtigingsaanvragen. *In casu* blijkt dat de gemachtigde voor elk van de door de verzoekende partijen als buitengewone omstandigheid aangehaalde elementen omstandig heeft toegelicht waarom hij meent dat deze geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de aanvragen niet kunnen worden ingediend via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Waar de verzoekende partijen in het eerste en het tweede onderdeel van het eerste middel aanvoeren dat zij niet begrijpen waarom de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris weigert rekening te houden met hun integratie en hun lang verblijf, dewelke volgens hen wel degelijk kunnen leiden tot regularisatie, en dat de gemachtigde minstens dient te motiveren waarom hun integratie en hun verblijf niet verantwoordend dat de aanvraag in België wordt ingediend, wordt erop gewezen dat in de eerste bestreden beslissing duidelijk gemotiveerd wordt dat *“(h)et feit dat betrokkene geïntegreerd zou zijn, Nederlandse lessen zou volgen, werkbereid zou zijn, gesolliciteerd zou hebben, een sociaal leven zou hebben, zijn levenswijze, levensvisie en levensfilosofie in overeenstemming zou proberen te brengen met de Belgische cultuur en Belgische leefgewoonte en al zijn verplichtingen zoals sociale, fiscale en huurdersverplichtingen e.d.m. zou nakomen, (...) niet (verantwoordt) dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend”*, dat de eerste verzoeker hier bovendien *“geen enkel bewijs van voor(legt)”* en dat *“de elementen met betrekking tot de integratie het voorwerp (kunnen) uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15/12/1980”*. In de tweede bestreden beslissing wordt omtrent het langdurig verblijf van de verzoekende partijen in België gemotiveerd dat zij *“zich al die tijd bewust genesteld (hebben) in illegaal verblijf”*, zodat *“(d)e bewering dat zij alhier langdurig zouden verblijven (...) onmogelijk aanvaard (kan) worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkenen zelf verantwoordelijk zijn voor deze situatie”*. Voorts wordt in deze beslissing overwogen dat *“(d)e overige elementen met betrekking tot de integratie van betrokkenen - nl. dat zij alhier geruime tijd zouden verblijven, dat zij werkbereid zouden zijn, dat zij duurzaam verankerd zouden zijn, dat zij Nederlands zouden spreken, dat zij een hele vrienden en kennissenkring zouden hebben opgebouwd en dat zij zich aldus op alle mogelijke manieren zouden hebben trachten te integreren – (...) betrekking (hebben) op de gegrondheid en (...) in deze fase niet (worden) behandeld”*, waarbij wordt verwezen naar het arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 van de Raad van State, waarin wordt gesteld dat *“omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”*. Tevens wordt in deze beslissing nog opgemerkt dat de verzoekende partijen geen enkel stuk voorleggen dat een dergelijke integratie bewijst. Aldus wordt genoegzaam en op een voor een goed geïntegreerde vreemdeling begrijpelijke wijze gemotiveerd waarom de integratie en het langdurig verblijf van de verzoekende partijen geen buitengewone omstandigheid uitmaken. Hierbij kan er nog op worden gewezen dat de plicht tot uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet verder te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in

haar beslissing het waarom of uitleg dient te vermelden. Ten overvloede kan nog worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, wat *in casu* niet het geval is, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de eerste en de tweede bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd zijn (cf. RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

In zoverre de verzoekende partijen in het tweede onderdeel van het eerste middel laten gelden dat zij op geen enkele manier uit de eerste bestreden beslissing kunnen afleiden waarom het langdurig verblijf van de eerste verzoeker niet verantwoordt dat de aanvraag in België wordt ingediend, wordt erop gewezen dat het de vreemdeling toekomt om klaar en duidelijk in zijn aanvraag te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen en dat *in casu* niet blijkt dat de eerste verzoeker in zijn machtigingsaanvraag van 17 december 2009 de lange duur van zijn verblijf als buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft ingeroepen. De verzoekende partijen kunnen de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris dan ook niet dienstig verwijten hieromtrent niet uitdrukkelijk te hebben gemotiveerd.

Waar de verzoekende partijen tenslotte in het tweede en het zevende onderdeel van het eerste middel nog verwijzen naar het arrest nr. 80 255 van 26 april 2012 van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien tonen de verzoekende partijen niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer nu *in casu* met de eerste en tweede bestreden beslissing een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard, terwijl het door de verzoekende partijen aangehaalde arrest een beslissing waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk doch ongegrond werd verklaard tot voorwerp had.

Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoekende partijen de motieven van de eerste en de tweede bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de "*motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991*" wordt niet aangetoond.

4.1.3.3. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dat als volgt luidt:

*"§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.
(...)"*

Deze bepaling voorziet in een uitzondering op de regel vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet, die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel

indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen dient als uitzonderingsbepaling restrictief te worden geïnterpreteerd.

Te dezen werd met de eerste en de tweede bestreden beslissing de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard omdat de elementen die de verzoekende partijen hebben ingeroepen om te verantwoorden waarom zij hun aanvragen niet in hun land van oorsprong hebben ingediend geen buitengewone omstandigheden vormen.

4.1.3.3.1. In een eerste onderdeel van het eerste middel betwisten de verzoekende partijen de vaststelling in de eerste en de tweede bestreden beslissing dat er geen sprake zou zijn van buitengewone omstandigheden die verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in hun land van oorsprong hebben ingediend. Zij bekritisieren dit standpunt en menen dat er wat hen betreft wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden. Zij wijzen er op dat een buitengewone omstandigheid niet hetzelfde is als overmacht en dat niet vereist is dat deze omstandigheid voor de betrokkene onvoorzienbaar is. In de eerste en de tweede bestreden beslissing staat evenwel nergens vermeld dat een buitengewone omstandigheid wel hetzelfde zou zijn als overmacht of onvoorzienbaar zou moeten zijn. De verzoekende partijen tonen ook niet aan dat in de eerste en de tweede bestreden beslissing een dergelijke interpretatie aan het begrip "*buitengewone omstandigheden*" wordt gegeven.

De verzoekende partijen werpen in het eerste onderdeel van het eerste middel tevens op dat aan de tweede verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend op 17 september 2014 tegen dewelke de beroepsprocedure nog lopende is en dat zij het recht hebben hieromtrent eerst een beslissing te ontvangen. Er wordt evenwel op gewezen dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Dit betekent dat de stukken waarop het bestuur zich kan baseren voor het nemen van de bestreden beslissing zich in het administratief dossier moeten bevinden, of ten laatste vóór het nemen van de bestreden beslissing aan het bestuur moeten worden overgemaakt. Te dezen blijkt dat de tweede verzoekster op 17 oktober 2014 een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring heeft ingediend tegen het hiervoor genoemde bevel om het grondgebied te verlaten. Het kan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris niet dienstig worden verweten geen rekening te hebben gehouden met gegevens die dateren van na het nemen van de (tweede) bestreden beslissing. Tevens zou de Raad zijn bevoegdheid te buiten gaan door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met stukken die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194.395).

In een derde onderdeel van het eerste middel laten de verzoekende partijen gelden dat zij niet *in concreto* kunnen aantonen dat hun leven in gevaar is indien zij zouden terugkeren naar hun land van herkomst. Zij stellen dat zij er al meer dan zes jaar niet meer zijn geweest en alleen maar kunnen afgaan op de mediaberichtgeving om hun gegronde vrees te kunnen staven. Zij achten het dan ook onredelijk van het bestuur om concrete bewijzen te vragen nu, indien zij deze willen verzamelen, hun leven in gevaar is. Er wordt evenwel op gewezen dat indien de verzoekende partijen werkelijk voor hun leven vrezen, van hen kan worden verwacht dat zij minstens landeninformatie aanbrengen die handelt over de situatie in Mongolië. Om zulke landeninformatie aan te brengen, hoeven de verzoekende partijen niet terug te keren naar Mongolië en hun leven in gevaar te brengen. Zowel in het kader van hun aanvraag als in het kader van huidig verzoekschrift hebben zij nagelaten dergelijke informatie aan te brengen. Aldus maken zij niet aannemelijk dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze heeft gesteld dat zij aanhalen "*dat zij hun land ontvlucht zouden zijn omwille van de problemen die zij er zouden hebben gehad*", doch "*geen bewijzen voorleggen die deze bewering kan staven*". Ten overvloede kan er nog op worden gewezen dat de verzoekende partijen, die beweren bij een terugkeer naar hun land van herkomst te vrezen voor hun leven en die in het vierde onderdeel van het eerste middel aanhalen dat een terugkeer naar Mongolië een schending van artikel 3 van het EVRM met zich zou meebrengen, nagelaten hebben om de hiertoe geëigende procedure, met name een asielaanvraag, in te stellen.

Waar de verzoekende partijen in het derde en het vierde onderdeel van het eerste middel nog voorhouden dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden door niet te onderzoeken of zij al dan niet kunnen terugkeren naar hun land van

herkomst, lijken zij de bewijslast om te draaien. Voor de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet komt het de vreemdeling toe om in zijn aanvraag klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen de aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen, dewelke vervolgens door de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris zullen moeten worden beoordeeld.

In een vierde middelonderdeel voeren de verzoekende partijen aan dat zij uit hun land van herkomst zijn gevlucht omwille van problemen en niet meer kunnen terugkeren aangezien zij er iedereen en alles hebben achtergelaten en nergens meer terecht kunnen. Zij stellen zich – net zoals in het eerste onderdeel van het eerste middel – de vraag waar zij terecht kunnen met een pasgeboren baby en menen dat bij een terugkeer naar hun land van herkomst artikel 3 van het EVRM zal geschonden worden. Zij beperken zich in essentie tot een loutere herhaling van wat zij in hun machtigingsaanvragen van 17 december 2009 en van 28 juni 2014 reeds hebben uiteengezet, zonder evenwel de concrete motieven van de eerste en de tweede bestreden beslissing hieromtrent, met name dat de bewering dat zij hun land zouden ontvlucht zijn omwille van de problemen die zij er hadden niet kan aanvaard worden als buitengewone omstandigheid omdat zij geen bewijzen voorleggen die deze bewering kunnen staven en dat de *“de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden”* en de verzoekende partijen hiervoor *“hun beweringen (dienen) te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3”* en dat *“(d)e algemene bewering (...) niet (wordt) toegepast op de eigen situatie”*, zodat *“(d)e loutere vermelding van het artikel 3 EVRM (...) niet (volstaat) om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden”*, te weerleggen of te ontkrachten. Met de loutere herhaling van de elementen uit hun aanvraag om machtiging tot verblijf weerleggen de verzoekende partijen geenszins de concrete vaststellingen van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris. Aldus maken zij het bestaan van buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet aannemelijk, noch tonen zij aan dat de eerste en de tweede bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze is genomen. Met een dergelijke summiere uiteenzetting doen de verzoekende partijen niets meer dan te kennen geven dat zij het niet eens zijn met de beoordeling door de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris van (de bewijswaarde van) de door hen aangebrachte elementen. Voorts blijkt niet dat de verzoekende partijen de bewering dat zij nergens terecht zouden kunnen met een pasgeboren baby als buitengewone omstandigheid hebben ingeroepen in hun machtigingsaanvraag, zodat het de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris niet dienstig kan worden verweten hiermee geen rekening te hebben gehouden bij het nemen van de eerste en de tweede bestreden beslissing. Het komt immers de betrokken vreemdeling toe om klaar en duidelijk in zijn aanvraag te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen.

Voorts werpen de verzoekende partijen in het vierde onderdeel van het eerste middel op dat zij schrik hebben het slachtoffer te zullen worden van foltering of van onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in hun land van herkomst of een ernstige bedreiging van hun leven of persoon riskeren als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Ook wat dit betreft, kan er op worden gewezen dat het de vreemdeling toekomt om klaar en duidelijk in zijn aanvraag te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. *In casu* blijkt niet dat de verzoekende partijen in hun machtigingsaanvraag hun schrik om slachtoffer te worden van foltering of van een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in hun land van herkomst of een ernstige bedreiging van hun leven of persoon riskeren als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet hebben ingeroepen.

In een vijfde onderdeel van het eerste middel laten de verzoekende partijen gelden dat de Internationale Organisatie voor Migratie niet kan instaan voor hun veiligheid en gezondheid. Er wordt evenwel op gewezen dat in de eerste bestreden beslissing wordt vastgesteld dat de eerste verzoeker *“beweert dat hij niet terug kan keren naar zijn land van herkomst gelet op de problemen die hij er mocht ondervinden”* doch dat hij *“hier echter geen bewijzen voor neer(legt)”* en dat in de tweede bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat de verzoekende partijen aanhalen *“dat zij nergens in Mongolië zouden terecht kunnen daar zij daar iedereen zouden achter gelaten hebben”*, doch dat *“dit element (...) niet aanvaard (kan) worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen hier ook geen enkel bewijs kunnen van voorleggen”* en dat deze motieven door de verzoekende partijen niet worden weerlegd of ontkracht. Voorts hebben de verzoekende partijen op geen enkel moment elementen aangebracht met betrekking

tot hun gezondheidstoestand. Er wordt dan ook niet ingezien waarom de Internationale Organisatie voor Migratie zou moeten instaan voor de veiligheid en gezondheid van de verzoekende partijen. Bovendien wordt in de eerste en de tweede bestreden beslissing nergens beweerd dat de Internationale Organisatie voor Migratie wel zou kunnen instaan voor de veiligheid en de gezondheid van de verzoekende partijen. Over deze organisatie wordt in de eerste bestreden beslissing enkel gesteld dat de verzoekende partijen hierop een beroep kunnen doen *“om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis”*. De verzoekende partijen maken dan ook niet aannemelijk dat de eerste en de tweede bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze genomen zijn.

In een zesde onderdeel van het eerste middel laten de verzoekende partijen met betrekking tot de tweede bestreden beslissing gelden dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris het dossier gebrekkig onderzocht heeft, daar de tweede verzoekster niet alleen beweerde zwanger te zijn, maar dit ook staaft met een doktersattest. In de tweede bestreden beslissing wordt de zwangerschap van de tweede verzoekster evenwel nergens betwist. Wel wordt er gesteld dat zij nalaat *“om aan te tonen dat zij niet zou kunnen reizen en in haar land van herkomst of land van verblijf haar aanvraag in te dienen”* en dat *“(d)e bewering dat zij nood zou hebben aan hulp en ondersteuning tijdens haar zwangerschap (...) tevens met geen enkel element (wordt) gestaafd”* en dat zij bovendien *“niet aan(toont) dat zij dergelijke hulp en ondersteuning niet zou kunnen verkrijgen in haar land van herkomst”*, motieven dewelke de verzoekende partijen volledig onbesproken laten. Aldus gaan de verzoekende partijen uit van een verkeerde lezing van de motieven van de tweede bestreden beslissing en tonen zij niet aan dat *in casu* een gebrekkig onderzoek zou zijn gevoerd.

Waar de verzoekende partijen in het zesde onderdeel van het eerste middel nog laten gelden dat hun raadsman op 13 november 2014 de geboorteakte van hun kind aan het bestuur heeft overgemaakt en het flagrant onzorgvuldig is van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris om hier geen rekening mee te houden, wordt erop gewezen dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Dit betekent dat de stukken waarop het bestuur zich kan baseren voor het nemen van de bestreden beslissing zich in het administratief dossier moeten bevinden, of ten laatste vóór het nemen van de bestreden beslissing aan het bestuur moeten worden overgemaakt. Te dezen blijkt dat de verzoekende partijen een geboorteakte van hun kind van 12 november 2014 (zie stukkenbundel verzoekende partijen, stuk 3) hebben voorgelegd aan het bestuur, terwijl de eerste en de tweede bestreden beslissing respectievelijk op 6 september 2011 en op 17 september 2014 werden genomen. Het kan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris niet worden verweten geen rekening te hebben gehouden met stukken en gebeurtenissen die dateren van na het nemen van de bestreden beslissing(en). Tevens zou de Raad zijn bevoegdheid te buiten gaan door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met stukken die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194.395). Ten overvloede kan er nog op worden gewezen dat uit niets blijkt dat de verzoekende partijen dit stuk zouden hebben ingediend met het oog op het aantonen van het bestaan van buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Het voorgaande kan eveneens worden gesteld met betrekking tot de eveneens na het nemen van de bestreden beslissingen toegestane verlenging(en) van de termijn van het bevel dat aan de tweede verzoekster werd gegeven om het grondgebied te verlaten. Een schending van het vertrouwensbeginsel wordt dan ook niet aangetoond.

In een zevende onderdeel van het eerste middel laten de verzoekende partijen gelden dat in de tweede bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat hun integratie en de lange duur van hun verblijf het gevolg zijn van hun eigen houding. Zij stippen aan dat nergens in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan worden gelezen dat de aanvrager van een machtiging tot verblijf de situatie waarop hij zich beroept niet zelf mag hebben gecreëerd en dat het de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris niet toekomt om voorwaarden aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet toe te voegen. De verzoekende partijen gaan er evenwel aan voorbij dat in de tweede bestreden beslissing met betrekking tot de lange duur van hun verblijf en hun integratie tevens wordt overwogen dat *“(d)e overige elementen met betrekking tot de integratie van betrokkenen - nl. dat zij alhier geruime tijd zouden verblijven, dat zij werkbereid zouden zijn, dat zij duurzaam verankerd zouden zijn, dat zij Nederlands zouden spreken, dat zij een hele vrienden en kennissenkring zouden hebben opgebouwd en dat zij zich aldus op alle mogelijke manieren zouden hebben trachten te integreren - (...) betrekking (hebben) op de gegrondheid en (...) in deze fase niet (worden) behandeld”*, dat zij bovendien *“geen enkel bewijs voorleggen die dergelijke integratie bewijst”* en dat *“(d)e eventuele elementen met betrekking tot de integratie (...) het voorwerp (kunnen) uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980”*. Hierbij wordt verwezen naar het arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 van de Raad van State waarin werd

geoordeeld dat de *“omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”*. Aldus wordt genoegzaam gemotiveerd waarom de lange duur van het verblijf in het Rijk en de integratie van de verzoekende partijen geen buitengewone omstandigheid uitmaken en derhalve niet verder dienden te worden onderzocht in het kader van het onderzoek naar de ontvankelijkheid van de aanvraag. Gelet op het voorgaande maken de verzoekende partijen niet aannemelijk dat het *“van een eenzijdige interpretatie van DVZ (getuigt) om de opgebouwde integratie en het langdurig verblijf van verzoekers louter te willen beoordelen in het kader van het gegrondheidsonderzoek”*. Aldus slagen zij er niet in deze motieven van de tweede bestreden beslissing, die op zich verantwoorden dat de lange duur van hun verblijf en hun integratie niet worden aanvaard als een buitengewone omstandigheid, te weerleggen of te ontkrachten. Bijgevolg hebben de verzoekende partijen, daargelaten de vraag of de gemachtigde een voorwaarde aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft toegevoegd door te motiveren dat *“(d)e bewering dat zij alhier langdurig zouden verblijven (...) onmogelijk aanvaard (kan) worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkenen zelf verantwoordelijk zijn voor deze situatie”*, geen belang bij hun kritiek op dit motief van de tweede bestreden beslissing. De eventuele gegrondheid van deze grief kan immers niet tot de nietigverklaring van deze beslissing leiden. Om dezelfde redenen voeren de verzoekende partijen niet dienstig aan dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris stelt dat zij zich bewust genesteld hebben in illegaal verblijf, maar weigert rekening te houden met het feit dat de eerste verzoeker nog nooit een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg en het beroep van de tweede verzoekster tegen haar bevel om het grondgebied te verlaten nog lopende is. Bovendien – en ten overvloede – wordt er op gewezen dat de verzoekende partijen, door er louter op te wijzen dat het gegeven dat de eerste verzoeker op het moment van de tweede bestreden beslissing nog geen bevel om het grondgebied te verlaten had gekregen en dat de tweede verzoekster nog een hangend beroep had bij de Raad tegen het ten aanzien van haar genomen bevel om het grondgebied te verlaten, nog niet aannemelijk maken dat de gemachtigde op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat de verzoekende partijen *“zich al die tijd bewust genesteld (hebben) in illegaal verblijf”*. De loutere omstandigheid dat er (nog) geen bevel om het grondgebied te verlaten is afgegeven of dat ertegen een (niet schorsend) beroep is ingediend, impliceert immers niet dat het verblijf niet illegaal zou zijn, noch dat de verzoekende partijen zich daarvan niet bewust kunnen zijn.

4.1.3.3.2. In een tweede middel werpen de verzoekende partijen op dat de tweede verzoekster een beroep heeft ingediend bij de Raad tegen het ten aanzien van haar genomen bevel om het grondgebied te verlaten van 17 september 2014. Zij stellen dat deze procedure nog lopende is, dat *“het bevel werd verlengd omwille van de geboorte van haar kind”* en dat zij het recht heeft om deze beslissing eerst te ontvangen. Zij beroepen zich op artikel 6 van het EVRM en menen dat de tweede verzoekster op grond van deze bepaling het recht heeft op een eerlijk proces en in afwachting daarvan in België kan verblijven. Ten slotte betogen zij dat uit de bestreden beslissingen op geen enkele manier blijkt dat hiermee rekening gehouden is. Het weze evenwel herhaald dat het de vreemdeling toekomt om klaar en duidelijk in zijn aanvraag te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen en dat uit zijn uiteenzetting duidelijk moet blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat. *In casu* blijkt uit de aanvragen om machtiging tot verblijf van 17 december 2009 en 28 juni 2014 evenwel niet dat de verzoekende partijen artikel 6 van het EVRM en het betoog dat zij daaromtrent in onderhavig verzoekschrift voeren als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet hebben ingeroepen. Het kan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris dan ook niet worden verweten geen rekening te hebben gehouden met dit element.

Bovendien heeft artikel 6 van het EVRM enkel betrekking op burgerlijke en strafrechtelijke zaken. De schending van artikel 6 van het EVRM kan dus niet dienstig worden aangevoerd tegen beslissingen die verband houden met de toegang, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen omdat de desbetreffende regels een publiekrechtelijk karakter hebben. Het vreemdelingenrecht is een politiek recht (RvS 22 juli 2001, nr. 96.915). Ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) heeft in zijn arrest nr. 39652/98 van 5 oktober 2000, in de zaak Maaouia tegen Frankrijk, beslist dat beslissingen over de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied, niet vallen onder de toepassing van artikel 6 van het EVRM.

Een schending van artikel 6 van het EVRM wordt niet aangetoond.

4.1.3.3.3. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer de verzoekende partijen een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoeren, is het in de eerste plaats hun taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hen ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

In casu wordt niet betwist dat het een eerste toegang tot het Rijk betreft, met name een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet, zodat er in deze stand van het geding geen inmenging is in het gezinsleven dat de verzoekende partijen hebben met elkaar en met hun kind en dus geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM geschiedt. In dit geval moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven. Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8, eerste lid, van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggende individueel geval. In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de verdragsluitende staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, § 70).

Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er in beginsel geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, § 89). *In casu* werpen de verzoekende partijen in een derde middel op dat enkel aan de eerste verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven, terwijl hij samen met de tweede verzoekster en hun kind een gezin vormt, zodat hij van hen zal worden gescheiden. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt evenwel dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op 17 september 2014 zowel ten aanzien van de eerste verzoeker als ten aanzien van de tweede verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten heeft genomen. Bijgevolg rust op beiden de verplichting om het grondgebied te verlaten. Hieruit blijkt dat wel degelijk rekening is gehouden met het gezinsleven van de verzoekende partijen. Bij arrest nr. 141 764 van 25 maart 2015 heeft de Raad overigens de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen het ten aanzien van de tweede verzoekster genomen bevel om het grondgebied te verlaten verworpen. Er wordt dan ook niet ingezien – en de verzoekende partijen lichten niet toe – in welk opzicht de derde bestreden beslissing een scheiding tussen de verzoekende partijen zou teweegbrengen. De verzoekende partijen tonen dan ook geen precieze onoverkomelijke hinderpalen aan die de voortzetting van hun privé- en gezinsleven als dusdanig verhinderen in het land van herkomst of elders. Zij tonen ook niet aan dat zij hun gezins- en privéleven enkel in België kunnen verder zetten.

Een ander belangrijk element van deze billijke afweging is te weten of het privé- en gezinsleven in het geding zich ontwikkeld heeft in een tijd waarin de betrokken personen wisten dat de situatie ten aanzien van de immigratieregels van een van hen zo was dat het onmiddellijk duidelijk was dat het behoud van dit privé- en gezinsleven binnen het gastland meteen al een precair karakter zou hebben. Het EHRM heeft al eerder geoordeeld dat wanneer dat het geval is, enkel in bijzonder uitzonderlijke omstandigheden de terugzending van het familielid dat niet de nationaliteit van het gastland heeft, een schending van artikel 8 van het EVRM betekent (Mitchell v. Verenigd Koninkrijk (dec.), nr. 40447/98,

24 november 1998, en Ajayi en andere v. Verenigd Koninkrijk (dec.), nr. 27663/95, 22 juni 1999; EHRM, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, 31 januari 2006, § 39). Gelet op het illegaal verblijf van de verzoekende partijen, die zelfs niet voorhouden, laat staan aantonen, ooit legaal in België verbleven te hebben, blijkt niet dat er op de verwerende partij enige uit voormeld verdragsartikel afgeleide positieve verplichting zou rusten om de verzoekende partijen op het grondgebied te gedogen vanwege hun relatie met elkaar en met hun kind. Bovendien blijkt uit alle voorliggende gegevens ontegensprekelijk dat de verzoekende partijen wisten dat hun (illegale) verblijfssituatie tot gevolg had dat het voortbestaan van dit gezinsleven in België van bij het begin precair was.

De omstandigheid dat de eerste verzoeker *“geen strafbare feiten gepleegd heeft en bijgevolg geen gevaar betekent voor de Belgische maatschappij of samenleving”*, doet hieraan geen afbreuk. In de tweede bestreden beslissing, die gelijktijdig met de derde bestreden beslissing werd genomen en betekend aan de verzoekende partijen, wordt wat dit betreft terecht opgemerkt dat *“van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving”*, wat door de verzoekende partijen niet wordt betwist.

Ten slotte kan er nog op worden gewezen dat het kind van de verzoekende partijen nog niet geboren was op het ogenblik dat de bestreden beslissingen genomen werden en dat pas vanaf het moment van de geboorte en wegens dat feit zelf, er tussen het minderjarig kind en zijn ouders een natuurlijke band ontstaat die gelijkstaat met een ‘gezinsleven’ (cf. EHRM 27 oktober 1994, nr. 18535/91, Kroon e.a. v. Nederland, § 30 en EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, § 30). In het licht van artikel 8 van het EVRM was er op het ogenblik dat de bestreden beslissingen genomen werden dan ook nog geen sprake van het bestaan van een gezinsleven tussen de verzoekende partijen en het toen nog ongeboren kind.

Gelet op het voorgaande tonen de verzoekende partijen geen disproportionaliteit aan tussen hun persoonlijke belangen enerzijds, die *in se* erin bestaan om hun gezinsleven verder te zetten in België hoewel zij niet voldoen aan enige verblijfsvoorwaarde gesteld in de Vreemdelingenwet, en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

4.1.3.3.4. In een vierde middel wijzen de verzoekende partijen op artikel 24 van het Handvest, op de artikelen 3, 7 en 9 van het Kinderrechtenverdrag en op artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

De artikelen 3, 7 en 9 van het Kinderrechtenverdrag volstaan wat betreft de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd. De verzoekende partijen kunnen daarom de rechtstreekse schending van deze artikelen van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig invoeren (RvS 11 juni 1996, nr. 60.097; RvS 21 oktober 1998, nr. 76.554; RvS 28 juni 2001, nr. 97.206). De bepalingen van het Kinderrechtenverdrag hebben ook niet tot gevolg dat de bepalingen van de Vreemdelingenwet hun geldingskracht zouden verliezen. Bovendien was het kind van de verzoekende partijen op het ogenblik dat de bestreden beslissingen werden genomen nog niet geboren, zodat het Kinderrechtenverdrag hoe dan ook niet van toepassing is.

Artikel 24 van het Handvest luidt als volgt:

- “1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in hen betreffende aangelegenheden wordt in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid passend belang gehecht.*
- 2. Bij alle handelingen in verband met kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind een essentiële overweging.*
- 3. Ieder kind heeft het recht, regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist.”*

In essentie komt het betoog van de verzoekende partijen erop neer dat de bestreden beslissingen een scheiding tussen de eerste verzoeker en zijn kind zullen teweegbrengen. Zij gaan er evenwel aan

voorbij dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op 17 september 2014 zowel in hoofde van de eerste verzoeker als in hoofde van de tweede verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten heeft genomen, zodat op hen beiden het bevel rust om het grondgebied te verlaten. Bij arrest nr. 141 764 van 25 maart 2015 heeft de Raad de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen het ten aanzien van de tweede verzoekster genomen bevel om het grondgebied te verlaten van 14 september 2014 reeds verworpen. Er wordt dan ook niet ingezien hoe de bestreden beslissingen een scheiding tussen de verzoekende partijen zouden teweegbrengen. Voorts wordt er op gewezen dat de bestreden beslissingen op 17 september 2014 werden genomen, terwijl het kind van de verzoekende partijen op dat ogenblik nog niet was geboren. Ten overvloede kan hier nog aan worden toegevoegd dat de verzoekende partijen niet *in concreto* toelichten waarom de eerste verzoeker zijn kind in België zou moeten achterlaten, temeer nu nergens uit blijkt dat zijn kind over een legaal verblijf in België beschikt en niet mee zou kunnen met de verzoekende partijen naar hun land van herkomst. De verzoekende partijen tonen zulks alvast niet aan.

Voorts blijkt uit de motieven van de tweede bestreden beslissing dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris rekening heeft gehouden met de zwangerschap van de tweede verzoekster.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Te dezen werd het kind van de verzoekende partijen geboren na het nemen van de derde bestreden beslissing, zodat op grond van de voornoemde bepaling bij het nemen van deze beslissing geen rekening hoefde te worden gehouden met het hoger belang van het kind. Voorts tonen de verzoekende partijen, gelet op wat *supra*, onder punt 4.1.3.3.3., reeds werd uiteengezet, niet aan dat geen rekening werd gehouden met hun gezins- en familieleven. Ten slotte voeren de verzoekende partijen geen elementen aan met betrekking tot hun gezondheidstoestand.

Bijgevolg kan noch een schending van artikel 24 van het Handvest, noch een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet worden aangenomen.

4.1.3.3.5. Doorheen hun verzoekschrift stippen de verzoekende partijen verschillende keren aan dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ertoe gehouden is alle elementen in rekening te brengen, doch gelet op al hetgeen *supra* reeds werd uiteengezet blijkt niet – en de verzoekende partijen verduidelijken niet – welk concreet element uit de aanvraag die tot de eerste en de tweede bestreden beslissing heeft geleid door de gemachtigde ten onrechte niet in rekening zou zijn genomen.

Een schending van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

4.1.3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

4.1.3.5. Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). In de eerste en de tweede bestreden beslissing worden de motieven opgesomd op grond waarvan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot de onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet heeft besloten. De gemachtigde heeft enkel gebruik gemaakt van de hem bij wet toegekende bevoegdheden en is hierbij, gelet op wat voorafgaat, niet op een kennelijk onredelijke wijze

tot zijn besluit gekomen. Bijgevolg kan niet worden volgehouden dat de gemachtigde bij het nemen van de eerste en de tweede bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.

4.1.3.6. Het eerste, het tweede, het derde en het vierde middel zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

4.2.1. In een vijfde middel, dat gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, laten de verzoekende partijen het volgende gelden:

“Dat uiteraard het bevel om het grondgebied te verlaten een gevolg is van de negatieve beslissing van zijn aanvraag tot regularisatie.

Dat indien de regularisatiebeslissing wordt vernietigd uiteraard het daaruitvolgende bevel dient vernietigd te worden

Dit werd recent nog bevestigd in het arrest 96 099 van 30.01.2013 van uw Raad:

‘Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de drie bestreden beslissingen door dezelfde persoon en op dezelfde dag werden genomen, met name 8 augustus 2012, als ook op dezelfde dag ter kennis werden gebracht aan verzoekers , met name 16 augustus 2012, zodat de nauwe samenhang tussen de eerste bestreden beslissing enerzijds, en de tweede en derde bestreden beslissingen, anderzijds, duidelijk blijkt. Gelet op de vernietiging van de eerste bestreden beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in het kader van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard, dienen met het oog op goede rechtsbedeling, de tweede en derde bestreden beslissingen uit het rechtsverkeer te worden gehaald en eveneens te worden vernietigd.’

Dat echter nergens vermeld wordt dat dit een gevolg is van de geweigerde regularisatieaanvraag, dat dit op zich reeds een schending is van de motiveringsverplichting van DVZ.

Dat immers de weigering tot regularisatie en het bevel om het grondgebied te verlaten op een en dezelfde dag zijn gegeven.

In arresten 77 128 en 77 130 van uw Raad van 13 maart 2012 oordeelde de algemene vergadering van uw Raad dat een beslissing die bestaat uit twee componenten –enerzijds “een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht” en anderzijds een “bevel om het grondgebied te verlaten” een beslissing is die één en ondeelbaar is.

Ook arrest nr. 123 355 van 29.04.2014 van uw Raad is zeer duidelijk: “Een en ander blijkt overigens ook uit een samenleving van de beide bestreden beslissingen: de beslissingen werden genomen op dezelfde datum, de eerste bestreden beslissing werd genomen door attaché (P.F.), der tweede bestreden beslissing wordt vervolgens andermaal genomen en ondertekend door diezelfde attaché (P.F.). Daarenboven werden beide bestreden beslissingen op precies dezelfde dag genomen nadat een antwoord op de aanvraag in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet drie een half jaar op zich liet wachten. Zij is dus genomen naar aanleiding van de eerste bestreden beslissing en wordt bijgevolg mede uit het rechtsverkeer genomen.”

Dit betekent dat bij vernietiging van de beslissing ook het bevel dient vernietigd te worden.

Dat de regularisatie of tenminste de weigering ervan dan ook duidelijk aan de basis ligt van het afleveren van het bevel terwijl dit niet in de motivering wordt vermeld.

Dat de motivering van dit bevel dan ook strijdig is met de instructies om het af te leveren en zeker niet afdoende gemotiveerd is aangezien er nergens sprake is van de motivering van de weigering tot regularisatie.

Dat het bevel om deze redenen dan ook vernietigd en geschorst dient te worden.”

4.2.2. Aangezien de voorgaande middelen die gericht zijn tegen de eerste en de tweede bestreden beslissing, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond zijn, en er geen andere middelen worden aangevoerd die tot de nietigverklaring van de eerste en de tweede bestreden beslissing kunnen leiden, dient niet te worden ingegaan op de door de verzoekende partijen in het vijfde middel geopperde

hypothese dat “indien de regularisatiebeslissing wordt vernietigd uiteraard het daaruitvolgende bevel dient vernietigd te worden”.

Voorts kunnen de verzoekende partijen niet worden gevolgd waar zij voorhouden dat de derde bestreden beslissing “niet afdoende gemotiveerd is aangezien er nergens sprake is van de motivering van de weigering tot regularisatie”. Er is de Raad geen enkele bepaling gekend – en de verzoekende partijen voeren ook geen enkele bepaling aan – die zulks voorschrijft. Overigens blijkt dat de eerste, de tweede en de derde bestreden beslissing op hetzelfde moment aan de verzoekende partijen werden ter kennis gebracht, zodat zij onmiskenbaar weet hadden van het feit dat hun aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werden verklaard.

Het vijfde middel kan niet worden aangenomen.

5. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig juli tweeduizend zeventien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

D. DE BRUYN